

מה בדף ירושלמי

לע"נ הרה"ג ר' יעקב בן ר' שבע
שכנא קולדצקי זצ"ל
הערת
הנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 127 פרשת שמעני תשפ"ה

שינון הדף ירושלמי בדרך קצרה

ירושלמי עירובין לז-מג

הלכה ו משנה אדם שהיה במזרח ואמר לבנו לערב לו במערב או שהיה במערב ואמר לבנו לערב לו למזרח אם יש ממנו לביתו אלפיים אמה ועירובו רחוק יותר מותר לו ללכת לביתו אך לא לעירוב ואם היה רחוק מהעירוב אלפיים אמה וביתו רחוק יותר ילך למקום עירובו ואסור לביתו, אדם שנתן את העירוב בעיבור העיר אינו כלום ואם נתן אותו מחוץ לתחום מה שהוריה לאותו צד הוא הפסיד לצד השני. **גמרא** לבר קפרא היה קשה בדבריו המשנה איך יתכן שהוא נמצא במזרח ביתו והעירוב במערב ביתו והמשנה אומרת אופן שהוא קרוב יותר לעירוב

דף לט לכן הוא פירש במשנה שלמזרח הכונה למזרח שבנו נמצא ולמערב שבנו נמצא.

הלכה ז משנה עיר גדולה שהיא סמוכה לעיר קטנה אנשי הגדולה הולכים את כל העיר הקטנה אך אין אנשי הקטנה הולכים בכל הגדולה, כיצד שאם בן העיר הגדולה נתן את העירוב בקטנה או שכן הקטנה נתן בגדולה יכול ללכת בכולה וחוצה לה אלפיים אמה, ור"ע אמר שיש לו רק אלפיים ממקום עירובו. **גמרא** יש לבאר בדברי המשנה שאנשי הגדולה הולכים בכל הקטנה ואין אנשי הקטנה הולכים בכל הגדולה ולא גורסים במשנה כיצד שזה דין אחר שלא מפרש את הרישא.

חזקיה אמר בשם ר' סימון בשם ר' יוחנן שהעיר עצמה אינה עולה למדת אלפיים, ור"א אומר שהעיר עולה למדת אלפיים ומוסיף עליה אלפיים פחות ד' אמות שהעיר נחשבת כד' אמות.

בתחילה בני טבריה היו הולכים בכל חמתה ובני חמתה הגיעו בטבריה רק עד מקום ששמו כיפה וכשנסופו הדיורים הן נחשבות לגמרי כעיר אחת, ואמר ר' ירמיה שרועה זקן אחד אמר לו זוכר אני שבני מגדל עלו לחמתה והלכו בכולה והגיעו לחצר החיצונה עד הגשר, ורבי החיר לבני גדר לרדת לחמתה אך בני חמתה לא עלו לגדר, ואמר ר' מנא שזה מפני שהם היו תחת שלטון אחר ובני גדר היו חובטים בבני חמתן שבאו אליהם, ור' יוסי בן ר' בון אמר שלא מטעם זה אלא מהטעם של משנתנו שאנשי עיר גדולה הולכים את העיר הקטנה ולא הקטנה בגדולה.

ר' יצחק בר נחמן אמר בשם ר' חנינא שר"ע וחכמים נחלקו כשנתנו את העירוב בפלטיא שהיא רחבה אך אם נתנו את העירוב בבתיים גם ר"ע מודה שיכולים ללכת בכל העיר שהיא כד' אמות.

ר' בא בר ר' פפי הסתפק שבאופן שהעיר עירבה ונתנו עירוב בפלטיא הדין יהיה כנתנו עירובם בבתיים.

אם נתן עירוב בעיר שחרבה מהבתיים לר"א הולך את כולה וחוצה לה עד אלפיים אמה, ושמואל סובר שיש לו רק אלפיים ממקום עירובו, ור' בא בר כהנא אמר בשם ר' חייא בר אשי בשם רב שאם נתן את העירוב בדיר או סהר יכול ללכת בכולה עד אלפיים מחוצה לה ודיר וסוהר דומה לעיר שחרבו הדיורים.

בעיר חדשה מודד מהבתיים ובעיר ישנה מודד מהחומה וביאר ר' זירא בשם רב חסדא שאם בנו בתיים ואח"כ חומה זוהי עיר חדשה ואם בנה חומה ואח"כ בנו בתיים זוהי עיר ישנה ור' זירא סובר ששניהם נקראים חדשה ועיר ישנה הכוונה שהיו בה דיורים וחרבו, ור' זירא לשיטתו שהוא אמר באופן שתשעה בני אדם הקיפו מחיצה של קרפף ואחד גמר לשם דיורים הולכים אחר הרוב ור"א סובר שהולכים אחד גמר המחיצה שהיא לשם דיורים, לכן כאן אמר ר' זירא שהמחיצה לא קובעת אם החומה לפני הבתיים או הבתיים לפני המחיצה.

הלכה ח משנה ר"ע אמר לחכמים וכי אינכם מודים לי שהנותן עירוב בפי המערה שאין לו יותר מאלפיים ממקום עירובו אמרו לו שכל זה כשאין בה דיורים אך אם יש בה דיורים יכול ללכת בכולה ומחוצה לה אלפיים אמה, ויוצא שתוך המערה יותר קל מעל גבה שאין דיורים בגבה שנותנים משם רק עד אלפיים אמה, ונתנו למודד רק עד אלפיים אמה אפילו אם סוף מדתו היא במערה. **גמרא** יעקב בר אחא אמר בשם ר"א שהקונה שביטה בקרפף יותר קל מהנותן עירוב בקרפף שהקונה שביטה יכול ללכת בכולה וחוצה לו אלפיים אמה אך הנותן עירוב בקרפף יש לו רק ממקום עירובו אלפיים אמה ור' זירא מסתפק אם מועיל באופן שאמר תקנה לי שביטה בקרפף,

דף מ ר' חנניה בן ר' הילל אמר שזה תלוי במחלוקת ר"מ ור' יהודה שלר"מ עיקר עירוב בכרך ולשיטתו באמר תקנה לו שביטה בקרפף יש לו ממקום עירובו אלפיים אמה, ולר' יהודה שסובר שעיקר העירוב בגליון א"כ באומר תקנה שביטתי בקרפף יכול ללכת בכולה וחוצה לו אלפיים אמה.

גג מגדל הוא כעיר והולך מחוצה לו אלפיים אמה וגג מערה הוא כשדה והולך ממקום אלפיים אמה.

יש להסתפק במה ששינון שיש במערה דיורין האם הכוונה דיורים ממש או ראוי לדירה, ויש להוכיח מדברי ר' יצחק בר נחמן בשם ר' חנינא שרואים את המערה כאילו היא מלאה מים וטיט ולא כתוב שאין בה דיורים א"כ משמע שמספיק ראויה לדירה.

דף לז המודד לא יצא מחוץ לתחום, ואם המודד לא יכול להבליע את הגיא או הגדר אמר ר' דוסתאי בן ר' ינאי בשם ר"מ שמקדרים בהר שרואים כאילו ניכב ההר. **גמרא** מדת התחום הוא מ' חבלים ולא ימדוד בחבל קטן יותר כיום שהוא נמתח ואז התחום יהיה גדול יותר ולא בחבל גדול יותר כיון שהוא נכפל מהכובד ואז יפסידו במדת התחום.

תנא אחד שנה שמודדים בחבל של פשתן ותנא אחד שנה בחבל של ד' אמות ואמר ר' יהושע שהמדירה האמיתית היא בשלשלת של ברזל אך עושים בפשתן כמו שכתוב בזכריה **חבלים ופתיל פשתים בידו וקנה המדה**.

נחלקו אמוראים באופן שהגיא היה רחב ע"ה אמה שאחד אמר שימדוד בחבל של נ' אמה וילך כ"ה אמה לאחריו וימדוד שוב ואחר אמר שימדוד בחבל של נ' אמה ואת השאר ימדוד בחבל של ד' אמה, ואם הנחל היה צר למעלה ורחב מלמטה עד נ' אמה רואים אותו כאילו הוא מלא עפר וצורות ואם הוא רחב יותר מנ' אמה יש לשער כאילו נקבו בהר.

אם הנחל היה מתעקם סביב תחום העיר אמר רב חסדאי שמשער בשפופרת שיעור נ' אמה במישור ויביט בה גם במדרון של הנחל ור' אחא אמר בשם ר' חנינא בשם ר' ירמיה בשם רב שמואל בר רב יצחק שצריך שהמדה תצא בהר ד' טפחים כדי שיעור מקום.

במה ששינונו מקדרים בהרים אמר ר' יוסה בשם רב אבונא בשם רב יהודה ור' יודן אמר בשם רב שהמודד העליון עומד כנגד ראשו של התחתון והתחתון כנגד רגליו, ור"מ וחכמים לא נחלקו שמועיל באופן זה ונחלקו באופן שראשו של התחתון כנגד לבו של העליון שלר"מ מקדרים ולחכמים לא מקדרים.

אמר ר' בא בשם רב יהודה ור' זירא אמר בשם מר עוקבן שמקדרים רק בחבל של נ' אמה.

ר' זירא אמר בשם רב חסדאי שלא מקדרים בערי הלויים או עגלה ערופה וזה מובן למ"ד שמערי הלויים למדו אלף מגרש ואלפיים תחום שבת אך למ"ד שאף אמה מגרש ואלפיים שדות וכרמים ולמדו רק בבנין אב לתחום שבת, א"כ קשה אם למלמד אם מקדרים אי יקדרו לתחום שבת שהוא הנלמד.

ר' אבהו אמר בשם ר' יוסי בר' חנינא שלא קברו בתחום ערי הלויים שנאמר **ומגרשיהם יהיו לבהמתם ולכל חיותם** שנתנו לחיים ולא לקברות.

הלכה ד משנה רק מומחה למדידה מודד ואם שנים מדדו ואחד ריבה למקום אחד ומודד אחר מיעט שומעים למרבה, גם עבד או שפחה נאמנים לומר עד כאן תחום שבת שלא החמירו באיסור תחומים. **גמרא** מודד הדיט שריבה לא שומעים לו.

ר' הושעיא הוכיח מהמשנה

דף לח שתחומין הוא מדרבנן לכן לא החמירו בספק, ור' מנא שאל שאמנם אלפיים אמה אין לו מקור בתורה אך נאמר שתחום ד' אלפים אמה הוא מהתורה, ור' שמעון בר כרסנא אמר בשם רב אחא שרק תחום י"ב מיל כמתנה ישראל הוא מהתורה.

הלכה ה משנה אם עיר של יחיד נעשתה של רבים יכולים לערב את כולה אך עיר של רבים ונעשתה של יחיד לא מערבים את כולה אלא אם משאירים מחוץ לעירוב כשיעור עיר חדשה שביהודה לר' יהודה שיעור נ' דיורים, ולר"ש ג' חצירות שבכל אחת יש שני בתיים. **גמרא** שנו בשם ר' יהודה שיעור של יחיד שנעשתה של רבים מערבים דוקא את כולה ולא חציה אך לכאורה זה לא כשיטת ר' יהודה שר' חייא שנה לדעת ר' יהודה שמערבים רה"ר ע"י לחי או קורה מכל צד, ולרבנן לחי וקורה מצד אחד ומצד שני צורת הפתח, וקשה שאם מערבים רה"ר ממש מדוע לא יערבו חצי עיר, אלא יש לומר שמה שאמר לא מערבים לחצאים לא נאמר על משנתנו אלא על מה ששינונו שגם עיר גדולה כאנטוכיא ואינה מפולשת שיש לה רק דלת אחת מערבים את כולה ולא חציה שאי אפשר לערב רק חציה כיון שיש לה רק פתח אחד. **ר' יוסי** למד מכך שאם בני מבוי נתנו קורה על פתח המבוי ונתנו קורה נוספת באמצע מותרים רק עד הקורה ולא מועיל לבני המבוי החיצוניים גם אם עירבו לבד כיון שעוברים דרכם ואינם יכולים להתחלק אלא יתנו קורה אחת על פתח המבוי ויערבו כולם יחד, אם היו חמשה מבואות פתוחות למבוי אחד אם נתנו קורה באמצע אותו מבוי מותרים רק עד הקורה ואם חלק יערבו האחרים אוסרים עליהם לכן יתנו קורה על פתח המבוי והוא יתיר לכולם.

כשר פנחס עלה לא"י הוא ראה במבוי של מוהלים שכמה מבואות פתוחות אליו והיתה שם קורה באמצע המבוי אמר להם שהם חילקו את עירובם אמר לו רב יהודה בר שלום שקורה זו לא נעשית להיתר אלא לחיזוק הבתיים.

הערים צנן וחדשה ומגדל גד היו בהם נ' דיורים, וגם נשים וטף מצטרפים לחמישים ואמר אסי שרק נחשו מישראל שדירת עכו"ם אינה דירה.

ר"ש אמר ג' חצירות של שני בתיים ואמר ר' בא בר ממל בשם שמעון בר חייא בשם רב שמדובר שהם פתוחים למבוי ואמר ר' מנא שכיון שהם פתוחים לתוכה כולה נעשית כרשות אחת.

ר' יצחק בן ר"א אמר שיש להוכיח ממה ששינונו בנותן עירובו שכל העיר נחשבת לו ד' אמות יוצא שאם יש לעיר שני פתחים ויש בין אחד לשני מעט פחות מד' אלפים אמה יכול ללכת את כולה וחוצה לה אלפיים אמה אך אם יש בה ד' אלפים אמה יש לו אלפיים אמה רק ממקום עירובו, ור' בא אמר בשם ר' זירא שאם יתן כליו באמצע העיר יכול לטלטלם מכל צד כיון שהוא פחות מאלפיים אמה.

ר' אחא אמר בשם ר' חנינא שאם גג המערה היה ד' אלפים אמה הולך בכולה וחוצה לה אלפיים אמה וכן הדין בחומה העומדת בעיבור העיר ואם גג המערה הוא ששת אלפים אמה יכול ללכת את כולה וחוצה לה ע"י נבריות שהם דקלים קטנים.

ר' יוסי אמר בשם ר' יעקב בר אחא ור' אינאי בר פזי אמר בשם ר' הודה ור' אחא אמר בשם שמואל שאחרי הבליטה של הגגים מטלטלים אפילו כור או כוריים, ור"מ אומר שמטלטלים בהם עד בית סאתיים ור' יוסי בן ר' בון אמר שרב חולק על כך ששינונו לקמן שכל גגות העיר רשות אחת ואמר שמואל שרק עד בית סאתיים ורב אמר אפילו כור ואפילו כוריים, וכמו שנחלקו באחורי הגגים כך יחלקו באחורי הספינות.

פרק הרד

הלכה א משנה מי שגר בחצר עם עכו"ם או עם מי שאינו מודה בעירוב הוא אוסר להוציא אלה מהבתים, ור"א בן יעקב אומר שעכו"ם אינו אוסר ישראל אחד ורק כשיש שני ישראלים הוא אוסר עליהם. **גמרא** חצר של גוי היא כדיר וסוהר של בהמה שאין לה שם דירה, וחכמים השיבו לר"א בן יעקב הרי אם ישראל גר עם בהמה היא אוסרת עליו וא"כ גם עכו"ם יאסור ור"א בן יעקב השיב לחכמים שכמו שבהמה אינה אוסרת כך עכו"ם אינו אוסר, ור' יעקב בר אחא אמר בשם ר' יסא בשם ר' יוחנן שההלכה כר' יוחנן בן נורי שחפצי הפקר קונים שבייתה וזה לר"א בן יעקב אך לרבנן לא היה קשה כלל מבהמה שאינה אוסרת וחפצי הפקר לא קונים שבייתה אך חפצי הגוי קונים שבייתה ולכן צריך לפסוק כר' יוחנן בן נורי שאין חילוק בין בהמת גוי לבהמת הפקר.

דף מ"א הלכה ב משנה ר"ג אמר שצדוקי אחד שהיה גר עמם במבוי בירושלים ואביו אמר להם מהרו להוציא את כל הכלים למבוי כדי שהוא לא יוציא ויאסור עליכם ור' יהודה אמר שאמר להם בלשון אחרת מהרו ועשו צרכיכם במבוי עד שלא יוציא ויאסור עליכם. **גמרא** ר' אחא ור' חנינא אמרו בשם כהנא שאין ההלכה כר' יהודה ולכאורה אי צורך לפסוק שלא כר' יהודה כנגד הרבים, אך יש לומר שכיון שר' יעקב בר אידי אמר בשם ריב"ל שהלכה כדברי המיקל בעירובין וכן ממה שאמר ר"נ בשם ריב"ל שהלכה כר' יוחנן בן נורי ומדוע הוצרך לפסוק כמותו הרי ר' יעקב בר אידי אמר בשם ריב"ל שהלכה כמיקל בעירובין ור' יצחק בר נחמן אמר בשם ריב"ל שהלכה כר' יוחנן בן נורי והקשו עליו מדוע הוצרך לפסוק כמותו הרי הוא מיקל בעירובין ותירצו שלא נאמר שרק ביחיד כנגד יחיד אך ביחיד כנגד רבים לא פוסקים במו המיקל קמ"ל שכן, וא"כ כאן צריכים לפסוק שאין ההלכה כר' יהודה אף שחכמים חולקים עליו.

ר' ירמיה אמר בשם רב שאם יש לחצר שני פתחים וגרים בתוכה ישראל ועכו"ם בישראל צריך שיתוך למבוי שהוא רגיל בה ואם אינו רגיל אינו אוסר ועכו"ם אוסר גם באינו רגיל שאינו שומע לו ואם יש ישראל מכל צד ועכו"ם באמצע גם בעכו"ם הולכים אחר הרגיל שלא נוח לו ללכת באחר ואם ביטל רשותו או שהעכו"ם השכיר רשותו הרגיל נעשה כאינו רגיל כיון שעובר ברשות האחרת, ואם עירב למבוי שאינו רגיל לא הותר הרגיל.

גר תושב ועבד תושב או מומר בגילוי פנים לעבור בפרהסיא הם כעכו"ם לכל דבר.

יש מי ששנה ששוטר אוסר מיד ובא לאכסניא אוסר רק לאחר שגר ל' יום ויש מי ששנה ששוטר אוסר לאחר ל' ואכסניא אינו אוסר לעולם, הסובר שאוסר מיד מדבר ברגיל ואכסניא אוסר לאחר ל' באינו רגיל ומי שסבר ששוטר אוסר לאחר ל' מדבר באלו שנכנסים שלא ברשות ושוטר שהוא ברשות המלך אוסר לאחר ל' אך אכסניא אינו אוסר כלל.

ר' יעקב בר אחא אומר בשם ר"א שר"מ ור' יהודה נחלקו אם יש לצדוקי ביטול רשות שלר"מ יש לו ביטול רשות ולר' יהודה הוא כגוי ואין לו ביטול רשות, אך יש להקשות שאם יש לו ביטול רשות מדוע אמר להם אביהם מהרו הרי הם כבר זכו במבוי, ויש לומר שר"מ סובר שהוא יכול לזכות שוב לכן הם צריכים להוציא לפני שיזכה, וכן שינונו בברייתא להדיא שלר"מ הוא מבטל רשותו ואוסר בין שוגג בין מזיד, ור' אחא אמר בשם ר' חנינא שלכו"ע יש לו ביטול רשות אך נחלקו אם יכול לחזור בו שר"מ סבר שהוא מבטל רשותו ואינו יכול לחזור בו ור' יהודה סובר שהוא יכול לחזור בו אך קשה א"כ לר"מ מדוע אמר להם אביהם מהרו, ויש לומר שר"מ אמר שאינו חוזר בו רק הם כבר זכו במבוי לפניו, ולפ"ז מה ששינונו שבין שוגג בין מזיד אוסר לר"מ יש לשנות אין אוסר כי אינו יכול לחזור בו.

דף מב הלכה ג משנה אם אחד מאנשי החצר שכח ולא עירב אסור להכניס ולהוציא מביתו לו ולאנשי החצר אך מביתם לחצר מותר להוציא לו ולהן ואם הם נתנו לו את רשותם לו מותר ולהם אסור, ואם היו שנים הם אוסרים זה על זה שאחד יכול לתת רשות וליטול רשות אך שנים נותנים רשות ואינו נוטלים רשות. **גמרא** יש להסתפק האם אחר שנתן רשותו הוא יכול לזכות שוב והם יתנו רשותם, תלמידי רב אמרו משמו שיכול לחזור ושמואל סובר

שאינם יכולים לזכות ולבטל שוב, ויש להקשות מדברי המשנה נתנו לו רשותם הוא מותר והם אסורים יש לומר שהמשנה מדברת לצדדים.

שנו בברייתא שאחד שלא עירב נותן רשות לשנים שעירבו ושנים שעירבו לא נותנים רשות לאחד שעירב, ושנים שעירבו לא נותנים רשות לשנים שלא עירבו וכן שנים שלא עירבו לא נותנים לשנים שלא עירבו, וכולם נותנים ונוטלים רשות אך שנים שלא עירבו נותנים רשות אך לא נוטלים רשות.

רב חסדאי אומר שאם גרו עשרה ישראלים בבית אחד כל אחד ואחד צריך לבטל את רשותו, ור' יסא אמר שאם עשרה גוים גרו בבית אחד כל אחד ואחד צריך להשכיר את רשותו.

ר' בא אמר שהיה מעשה בפרסי אחד שאשתו השכירה את החצר שלא מדעת בעלה ושמואל התיר וסברו לומר שגם שמשו ולקישו יכול להשכיר שידם כיד בעה"ב.

להלכה ישראל ששכח ולא עירב מבטל את רשותו ועכו"ם משכיר ועכו"ם אינו מבטל כי הוא יכול לחזור בו ואין לומר שגם המשכיר יחזור בו כי אם הוא ישתמש זה בגזל.

החזוק של השכירות יש לומר כדברי ר' יסא בשם ר' מנא בר תנחום בשם ר' אבהו בשם ר' יוחנן שאין קנין פחות משה פרוטה, ור' יעקב בר אחא אומר שמועיל אפילו באגוז או בתמרה, וכשר' יעקב בר אחא יצא להתאכסן בשבת אם היה מוצא לתקן היה עושה ואם לא היה מפזר את כליו שנתן מקל כאן וסנדל כאן ושק כאן ואז הוא כשמשו ולקישו, ור' מתניא אמר שכל זה בפונדק של עכו"ם אך אם היה פונדק ישראל לא יועיל שמשו ולקישו כיון שאינו חשוד לטלטל ולא יעשה עירוב לא תקנו בדבר שאינו שכוח.

הלכה ד משנה לב"ש נותנים רשות רק מבעוד יום וב"ה אומרים שיכול לבטל רשותו גם משחשיכה, אם אדם נתן את רשותו והוציא לר"מ הוא אוסר בין בשוגג בין במזיד ולר' יהודה במזיד הוא אוסר ובשוגג אינו אוסר. **גמרא** הגירסא במשנה היא שלב"ה מבטלם משתחשך ולא גורסים שלב"ה רק משתחשך ולב"ש גם מבעוד יום,

דף מג שאם כן יוצא שהמשנה היא מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה.

הגירסא במשנה מי שבטל רשותו והוציא.

הגירסא במשנה שלר"מ אם ביטל והוציא בין בשוגג בין במזיד אינו אוסר שהרי לגבי צדוקי הוא סבר שאינו אוסר אם חזר בו.

שנו בברייתא שאם שנים היו שותפים בחצר ואחד מהם מת ואחד מהשוק ירש אותו קודם חשיכה הוא אוסר ומשחשיכה אינו אוסר, ואמר על כך ר' אחא בשם ר' חנינא שלכאורה זה לדעת ב"ש שאין ביטול רשות משחשיכה אך לב"ה הירוש אוסר כיון שמועיל ביטול רשות משחשיכה, ור' יוסי בן ר' בון אומר שאדם שמת אין ביטול רשות גדול מזה וזה מועיל, ואם לאחד מהשוק היה חלק בחצר ומת קודם חשיכה הירוש אוסר ואחד חשיכה אינו אוסר וזה גם כב"ש שאין ביטול רשות משחשיכה ולב"ה מועיל ביטול רשות משחשיכה.

ר' חייא ר' יסא ור' אימא הגיעו לחמתה של גדר ושאלו את ר' חמא בר יוסף על טלטול או שכירות והתיר להם ור' יוחנן שמע ואמר יפה עשיתם ור"ל אמר שלא עשו יפה, ואמר ר' זירא שאין מחלוקת בדבר ומי שאמר יפה עשיתם היינו יפה עשיתם ששכרתם ור"ל אמר לא יפה עשיתם שטלטלתם, ור' בא אמר שנחלקו שמי שאמר יפה עשיתם ששכרתם וטלטלתם ור"ל אמר לא יפה עשיתם ששכרתם ושטלטלתם.

ר' בא שאל האם לגבי רשויות שנעשו בשבת הדין הוא כנ"ל שאם שנים עירבו כל אחד לעצמו ועכו"ם הוסיף עליהם בשבת נכנסה השבת באיסור ואם היו שלושה שעירבו שני עירובין ובא העכו"ם ולקח מהם אחד נכנסה כבר השבת בהיתר, ומוכח כדבריו ממה ששינונו ששבת שנכנסה בהיתר מותרת ואם נכנסה באיסור אסורה חוץ מהמבטל רשות, ויש מי ששנה שגם יכול להשכיר רשות בסתר.

יש להסתפק אם מועיל לשכור רשות בפונדק שיש בה עכו"ם, ור' חנינא ור' יונתן עלו לחמתה של גדר ואמרו נמתין עד שיבואו זקני הדרום לכאן וכשבא ר' נתן מהדרום שאלוהו והוא התיר ושמעון בר בא אמר שר' יוחנן אמר שלפ"ז גם בתינו אינו שלנו שעכו"ם יכול להוציאנו מהבית, ור' יוסי בר סימון אמר בשם ר' בייטוס שאכן אין בתינו שלנו לגור עמנו אך הם לא מוציאים אותנו מהבית אך מפונדק יש להם אפשרות להוציא אותנו.

הלכה ה משנה אם בעה"ב היה שותף לאחד משכניו ביין וכן לאחר אין צורך בעירוב נוסף אך אם היה שותף לאחד ביין ולאחד בשמן הם צריכים עירוב נוסף ור"ש אומר שגם באופן זה אין צורך בעירוב נוסף. **גמרא** ר' בא אמר בשם ר' יהודה שהמשנה שנתה כדרך הארץ שאם לשניהם ביין אין הקפדה על התערובת לכן לא צריך עוד עירוב אך ביין ושמן יש הקפדה לערבבם לכן צריך עוד עירוב, ור' בא בר כהנא אמר בשם ר' חייא בר אשי בשם רב שהמשנה מדברת שלא צריך עירוב רק כשהם נותנים בכלי אחד, אך בשני כלים אינו מועיל כיון שהשותפות שלהם לא לענין עירוב.

ר' זריקן אומר בטעמו של ר"ש שניתן לערב יין בשמן באניגרון ושנו בשם ר"א בן תדאי שגם בשותף לשניהם ביין צריך עירוב נוסף, ואמר ר' אחא בשם רב שהלכה כר"א בן תדאי.